AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

FINPITIC

FinPitic repară lista lui Moș Crăciun

www.edutime.ro

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

FINPITIC

FinPitic repară lista lui Moș Crăciun

www.edutime.ro

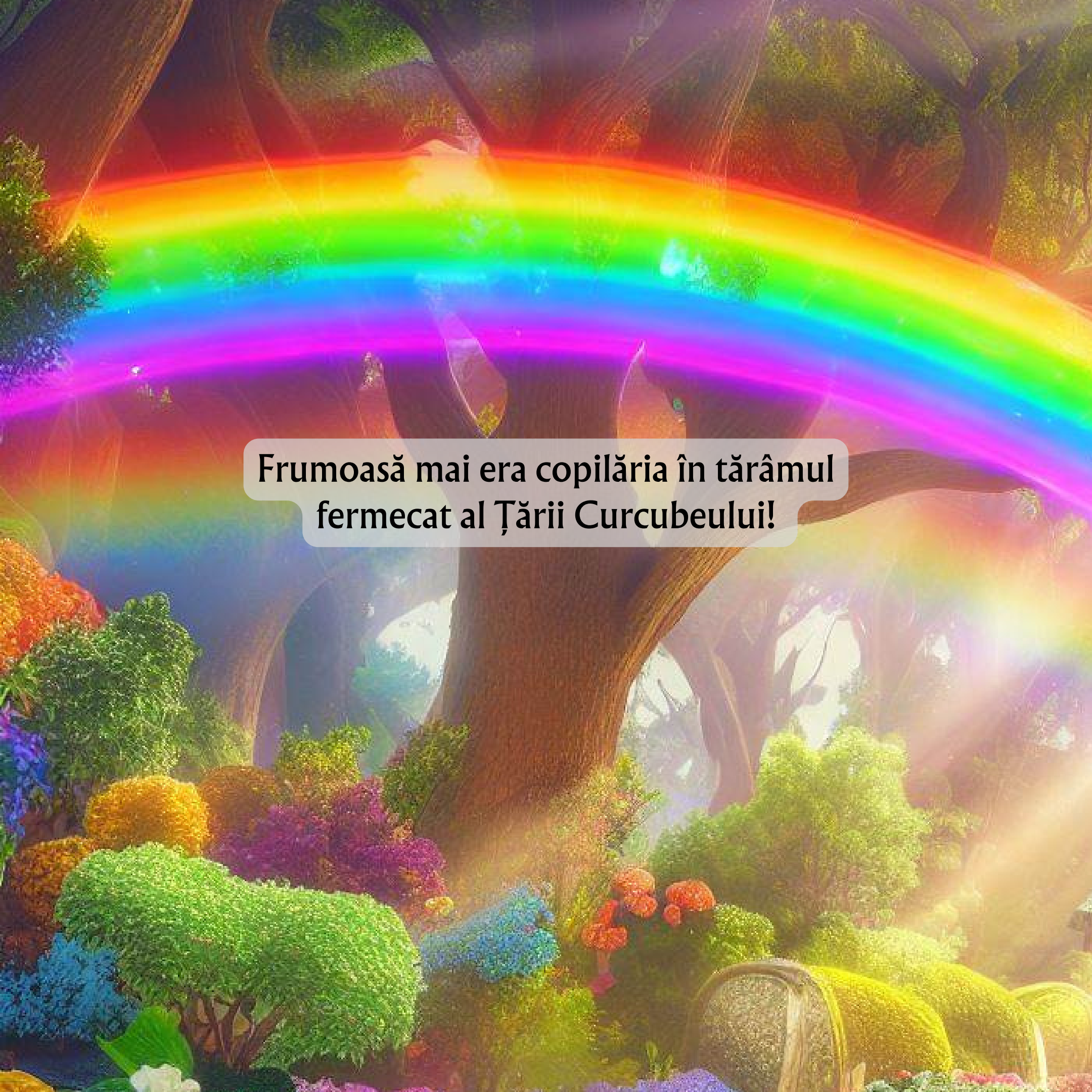

Frumoasă mai era copilăria în tărâmul fermecat al Țării Curcubeului!

Când se pornea joaca, fiecare copil își alegea o culoare din curcubeu și-i explora toate nuanțele, toate stările de bine pe care le provoca și toate surprizele care încă nu fuseseră descoperite în timp de alți copii.

Dar joaca asta nu era una simplă ...

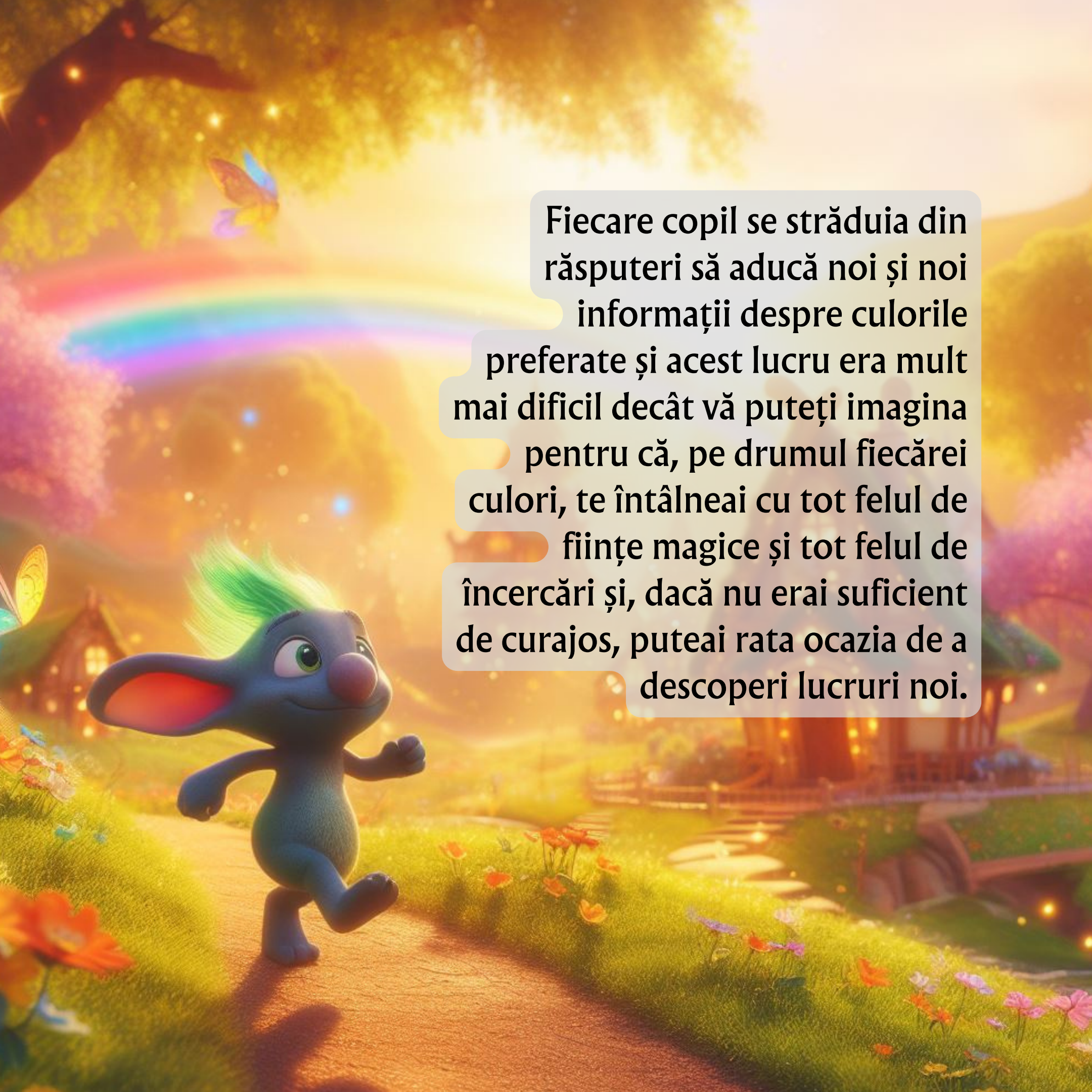

Fiecare copil se străduia din răsputeri să aducă noi și noi informații despre culorile preferate și acest lucru era mult mai dificil decât vă puteți imagina pentru că, pe drumul fiecărei culori, te întâlneai cu tot felul de ființe magice și tot felul de încercări și, dacă nu erai suficient de curajos, puteai rata ocazia de a descoperi lucruri noi.

O astfel de pățanie îi pândea și pe micuții care urmau să parcurgă Poteca Roșie a Curcubeului, potecă pe care au ales-o pentru că roșul era culoarea lor preferată.

Zis și făcut. Și-au dat ei întâlnire în fața porții către Poteca Roșie, au verificat pe hartă traseul călătoriei pe care urmau s-o înceapă și, după ce și-au promis unul altuia că se vor ajuta reciproc, Piticuț-Șef a început să le vorbească astfel:

- Abia aștept să ajungem pe Poteca Roșie. Dar să nu vă închipuiți că Poteca Roșie e roșie.

Vorbele lui au căzut ca grindina în mintea piticuților, care s-au repezit să ceară lămuriri:

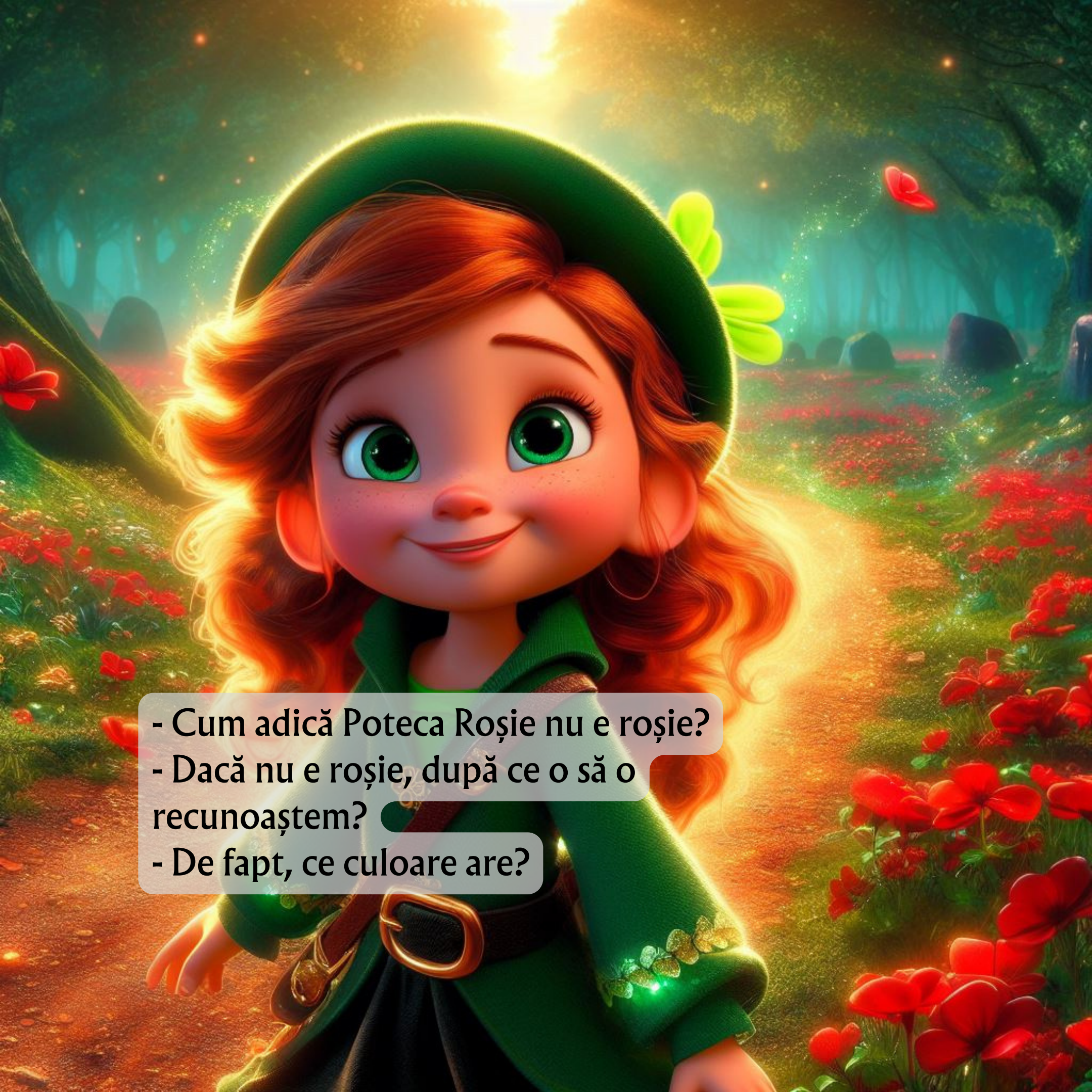
- Cum adică Poteca Roșie nu e roșie?
- Dacă nu e roșie, după ce o să o recunoaștem?
- De fapt, ce culoare are?

- Dacă nu e roșie, de ce-i spune Poteca Roșie?
- De ce ne-ai păcălit? Unde ne duci? Ce ne așteaptă acolo unde ne duci?

Întrebările nu mai conteneau și, cu fiecare întrebare, creștea și neliniștea fiecărui piticuț. Piticuț-Sef îi privea pe toți cu un zâmbet pe față și aștepta calm să se facă liniște, pentru a le răspunde.

- Dragii mei, nu v-am păcălit. Locul spre care mergem nu este un loc al pericolelor, ci un loc al dorințelor împlinite. Este adevărat că Poteca Roșie nu este roșie, dar acesta îi este numele! Știți de ce?

Pentru că acum mulți-mulți ani, pe vremea când străbunicii noștri aveau aceeași vârstă pe care o avem noi acum, au întâlnit pe această potecă un bătrânel cu haine roșii și tichie tot roșie. Roșul punea în evidență o barbă albă și niște ochi mari în care parcă se oglindeau toate cerurile senine ale copilăriei.

- Pare simpatic acest bătrânel, cine este? întrebă cel mai curios dintre piticuți.
- Cine să fie? Moș Crăciun!
- Moș Crăciun? Chiar Moș Crăciun? Cel care aduce cadouri tuturor copiilor?
- Chiar el! Cine altul?
- Și nu putem să-i cerem și noi niște cadouri?

Auzind avalanșa de întrebări, Piticuț-Șef le-a mărturisit că acesta era adevăratul scop al drumeției lor: întâlnirea cu Moș Crăciun; și a adăugat:

- Acum înțelegeți de ce v-am spus
că locul spre care mergem nu este
un loc al pericolelor, ci un loc al
dorințelor împlinite?

Mare a fost bucuria micuților când au aflat că este posibil să-l întâlnească pe cel care le va îndeplini dorințele și fiecare dintre ei a început să se gândească la cele pe care le pune pe lista pentru Moș Crăciun.

Dar, pe cât de mare le-a fost bucuria, tot atât de mare a fost și hărmălaia care a urmat.

Toți s-au repezit către Piticuț-Șef, țipând cât puteau de tare pentru a le fi auzite dorințele.

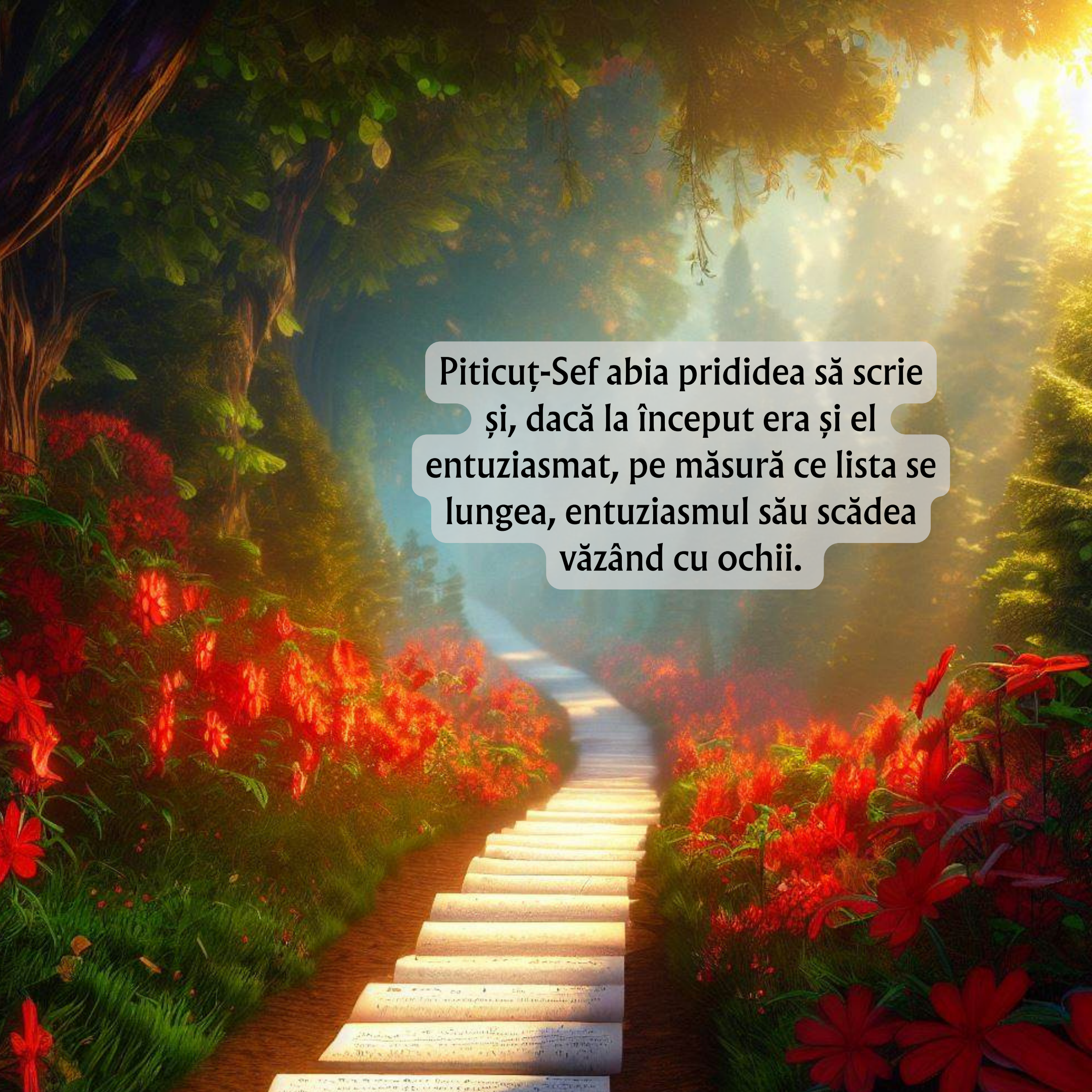

Piticuț-Sef abia prididea să scrie și, dacă la început era și el entuziasmat, pe măsură ce lista se lungea, entuziasmul său scădea văzând cu ochii.

Acest lucru nu a scăpat privirii atente a unui piticuț care avea darul de a înțelege ce simt ceilalți după expresiile de pe chipul lor. Întrebarea lui n-a întârziat să apară:
- Piticuț-Șef, mi se pare mie, sau te-ai întristat?

Și pentru că tăcerea care a urmat acestei întrebări devenea tot mai apăsătoare și răspunsul se tot lăsa așteptat, piticuții au început să se neliniștească și să pună tot felul de întrebări: ce se întâmplă? nu ne mai primim cadourile?

Piticuț-Șef a oftat adânc și, evitându-le privirea, le-a vorbit cu o voce înceată, de trebuiau să-și țină respirația pentru a auzi răspunsul:

- Dragii mei, Moș Crăciun nu a dezamăgit niciodată niciun copil, dar mă tem că noi îl vom dezamăgi pe el.
- De ce spui asta? întrebară piticuții într-un glas.

- Pentru că toți ați dat frâu liber fanteziei și cereți o mulțime de cadouri ... Dar pe lume mai sunt și alți copii și dacă și ei cer la fel de multe cadouri, oare o să poată Moș Crăciun să împlinească dorințele tuturor?

În acel moment, RepedeMic, răzvrătitul grupului, îi spuse lui Piticuț-Șef:

- Ba ne spui că ne duci în locul dorințelor împlinite, ba ne zici că cerem prea multe cadouri. De unde știm noi că nu o faci dinadins ca să ramână mai multe cadouri pentru tine? De ce te-am crede?

Piticuț-Șef s-a întristat atât de tare încât ochii săi se umplură de lacrimi. Nu-l durea atât de tare faptul că piticuții nu aveau încredere în el, cât îl durea faptul că îl pot dezamăgi pe Moș Crăciun. Înțelegând totuși că el nu-i mai poate convinge pe prietenii săi, le făcu următoarea propunere:

- Dacă nu mai aveți încredere în mine, vă propun să facem altceva: îl chemăm pe FinPitic, îi povestim tot ce s-a întâmplat și-i cerem lui părerea despre ce trebuie să facem în continuare.

Convinși că dreptatea este de partea lor, piticuții și-au spus că este o idee bună să asculte sfatul lui FinPitic care le va da dreptate.

Și iată cum FinPitic a venit, a ascultat atent spusele tuturor și nu a rostit niciun cuvânt până când nu a auzit toate părerile. Cu blândețe în glas s-a adresat apoi piticuților:

- Vi s-a întâmplat vreodată să aveți banii voștri? Cum v-ați simțit atunci?

- Da, am avut și a fost foarte bine pentru că nu a mai trebuit să cerem părinților, ci i-am cheltuit cum am vrut noi, cumpărând tot ce ne poftea sufletul.

- Înțeleg ... Chiar ați putut să vă cumpărați tot ce v-ați dorit?

- Ăăăăă ... nu chiar tot, pentru că nu am avut atât de mulți bani. Dacă am fi avut resursele lui Moș Crăciun, am fi putut să ne luăm tot ce ne trecea prin minte ...

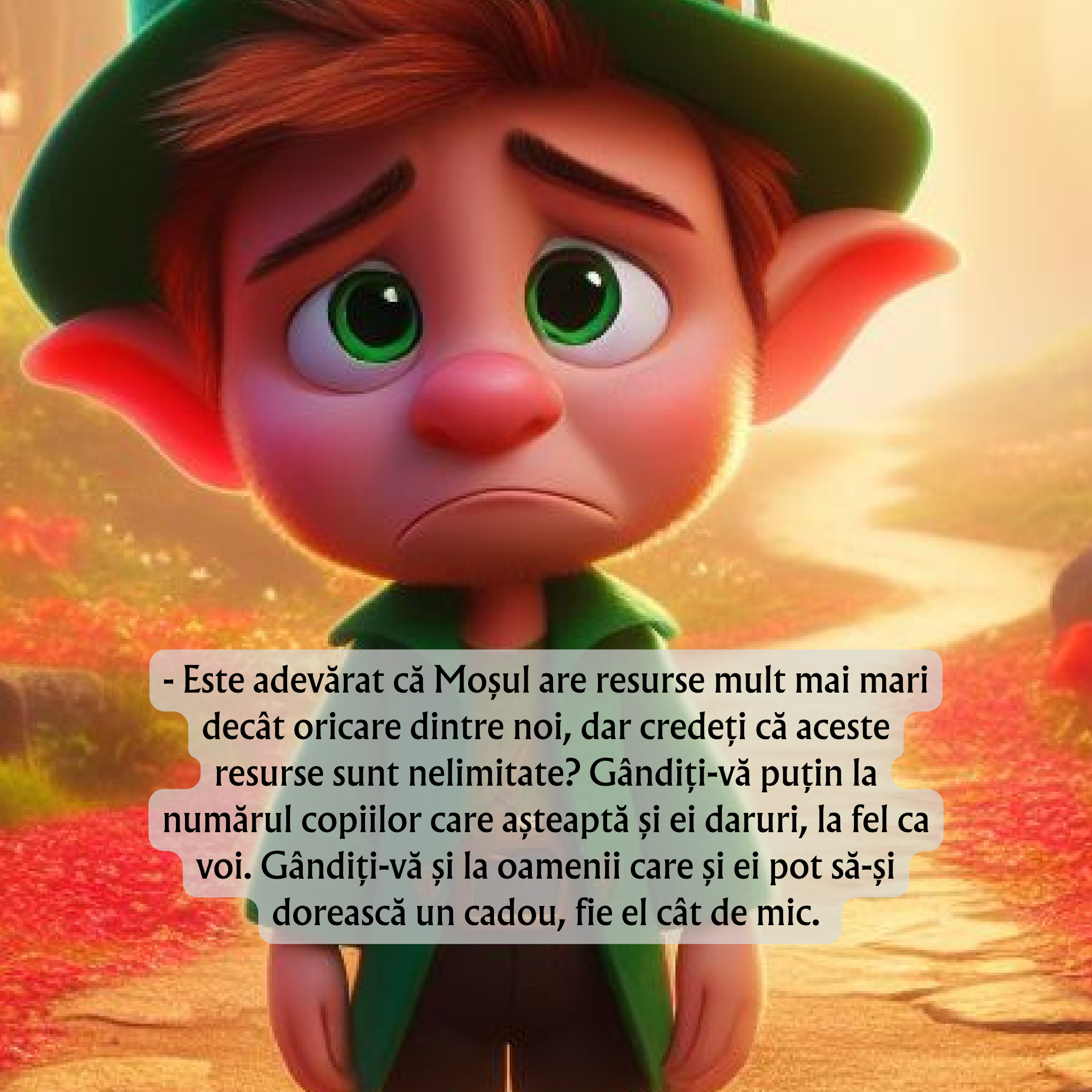

- Este adevărat că Moșul are resurse mult mai mari decât oricare dintre noi, dar credeți că aceste resurse sunt nelimitate? Gândiți-vă puțin la numărul copiilor care așteaptă și ei daruri, la fel ca voi. Gândiți-vă și la oamenii care și ei pot să-și dorească un cadou, fie el cât de mic.

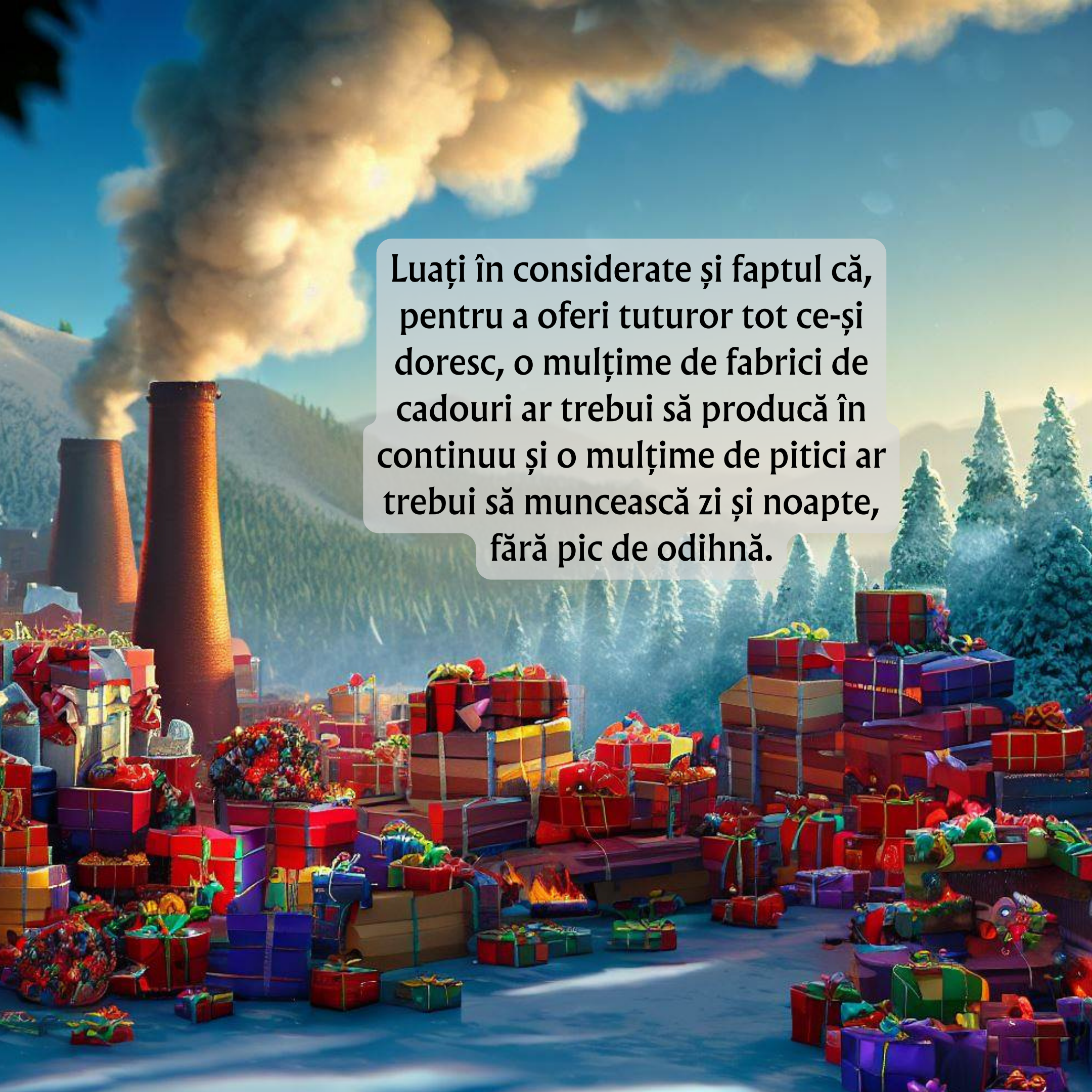

Luați în considerate și faptul că, pentru a oferi tuturor tot ce-și doresc, o mulțime de fabrici de cadouri ar trebui să producă în continuu și o mulțime de pitici ar trebui să muncească zi și noapte, fără pic de odihnă.

Îl vedeți voi pe Moș Crăciun obligând piticii să muncească până la epuizare?

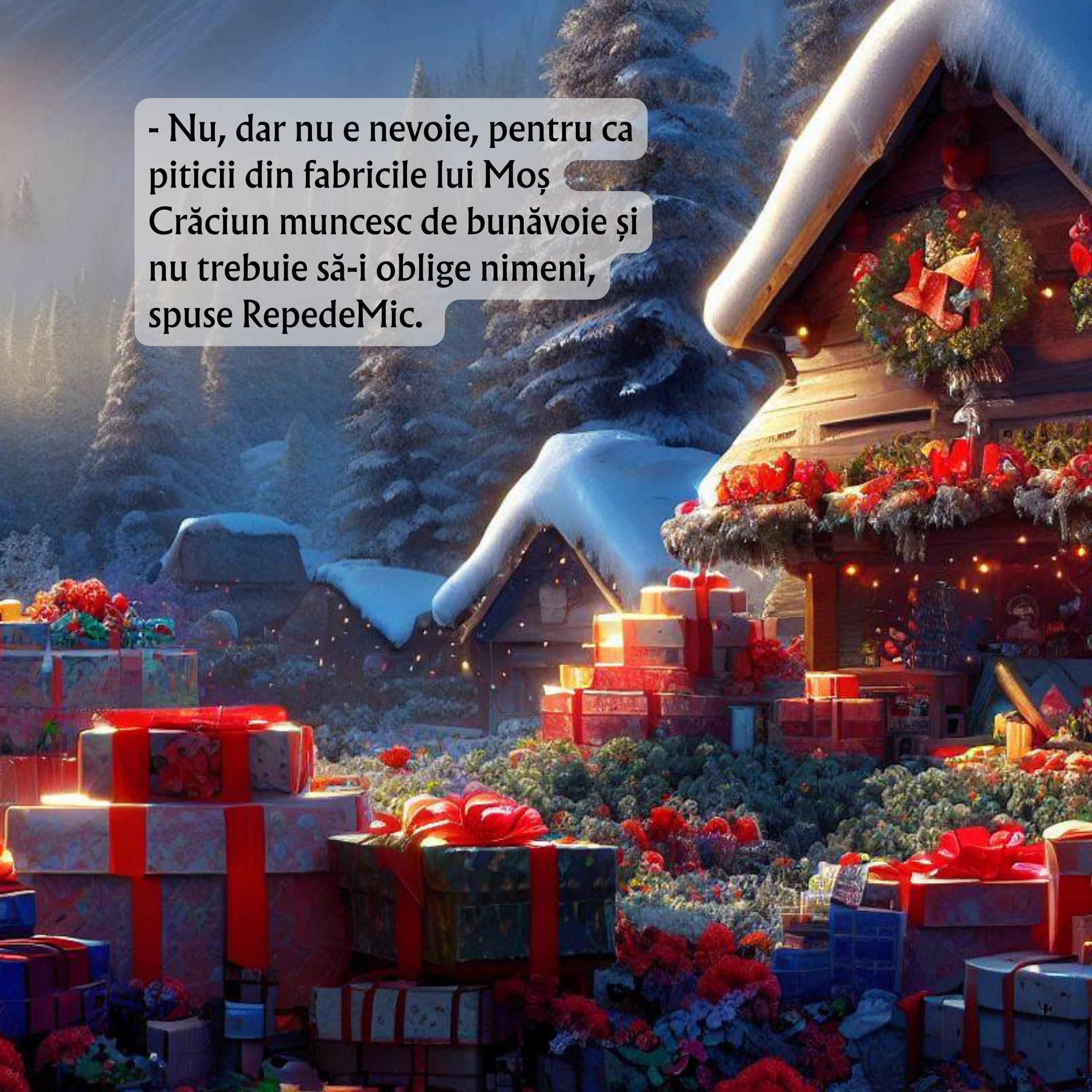

- Nu, dar nu e nevoie, pentru ca piticii din fabricile lui Moș Crăciun muncesc de bunăvoie și nu trebuie să-i oblige nimeni, spuse RepedeMic.

- De acord, dar dacă acei pitici ar fi părinții voștri, frații voștri, ați mai cere la fel de multe cadouri? Și mai gândiți-vă la încă un lucru: acum sunteți cei care cereți, dar în viitor puteți fi voi înșivă cei care vor trebui să muncească pentru alții.
Ei, ce părere aveți?

Piticuții au început să schimbe priviri între ei. Vorbele lui FinPitic le cam încurcau planurile, dar nu puteau să nu recunoască faptul că nu e o fericire când unii trebuie să se sacrifice doar pentru că alții nu vor sau nu știu cum să fie cumpătați.

- FinPitic, spuse RepedeMic, să zicem că am vrea să ne limităm dorințele. Dar cum se poate face asta? Izvorul dorințelor noastre pare să nu sece niciodată.

- Mă bucur că ai pus acestă întrebare, spuse FinPitic. Problema nu este cum să secăm izvorul dorințelor, ci cum să facem deosebirea între nevoi și dorințe.

Așa cum ați observat și voi, banii sunt limitați și, oricât de mulți ar fi, nu ajung pentru satisfacerea tuturor dorințelor.

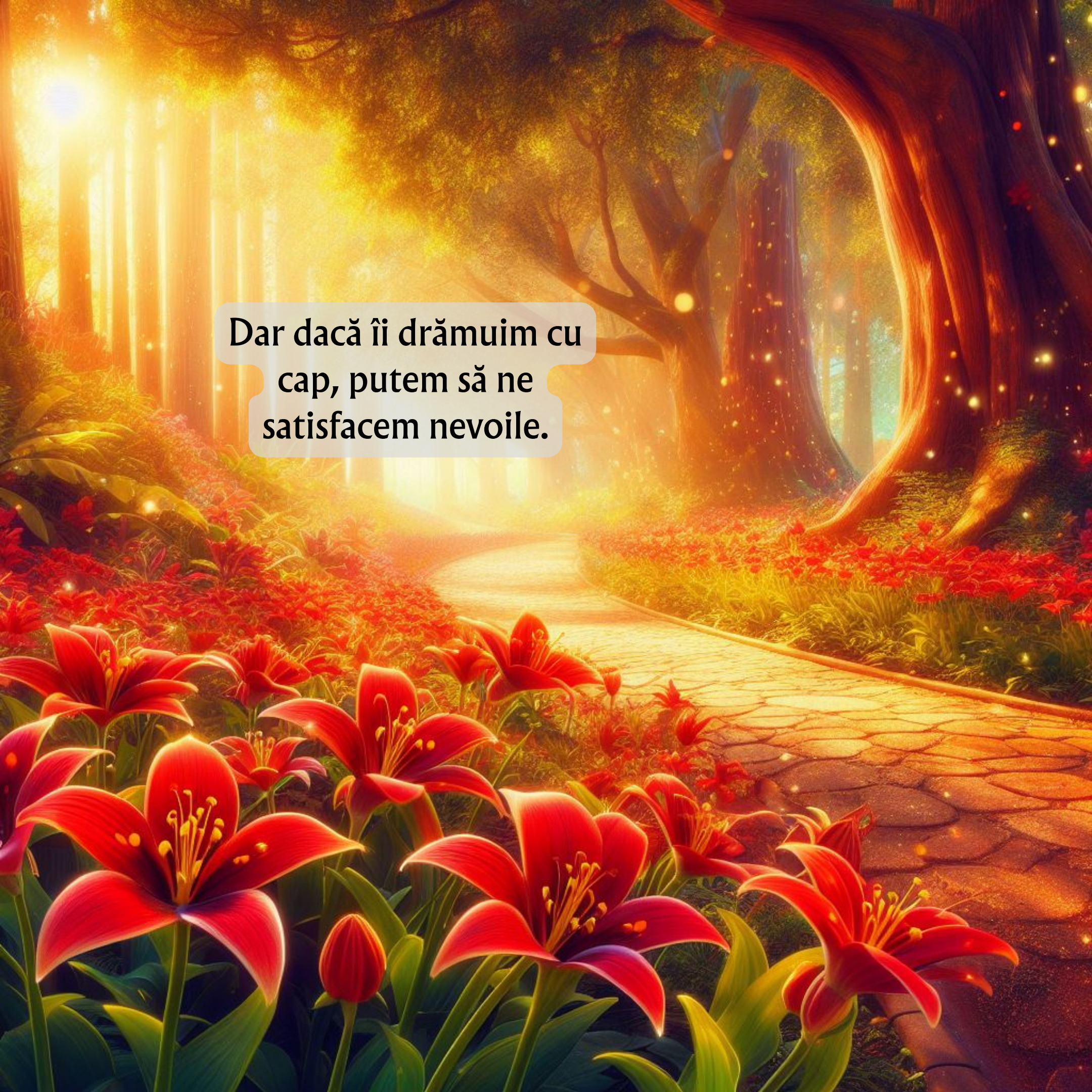
Dar dacă îi drămuim cu cap, putem să ne satisfacem nevoile.

- FinPitic, explică-ne, te rugăm, cum facem deosebirea între nevoi și dorințe?

- Dragi copii, nu este atât de dificil precum pare. Dorințele se referă la tot ce vrem, la tot ce visăm și țin de răsfăț sau capriciu personal. Nevoile, însă, au legătură cu cerințe care trebuie îndeplinite pentru a trăi.

Să luăm câteva exemple din lista pe care ați scris-o pentru Moș Crăciun. Cineva a cerut să primească ghetuțe de iarnă. Aceasta este o nevoie, deoarece pentru a trăi trebuie să ne păstrăm sănătatea. Ghetuțele tocmai asta fac: ne protejează de frig pentru a nu ne îmbolnăvi.

Tot din listă văd că altcineva a cerut un telefon mobil la modă. Înțeleg că, mai ales în ziua de azi, vrem să avem așa ceva, dar oare chiar avem nevoie? Dacă voi ați avea de ales între a dărui ghetuțe de iarnă unui copil căruia îi este frig și a dărui un telefon modern altui copil, ce alegere ați face?

Piticuții și-au plecat privirea nu pentru că nu știau răspunsul, căci toți erau de acord că nu poți lăsa un copil fără încălțăminte care să-l protejeze de frig, ci pentru că se gândeau la ce au trecut ei pe lista pentru Moș Crăciun.

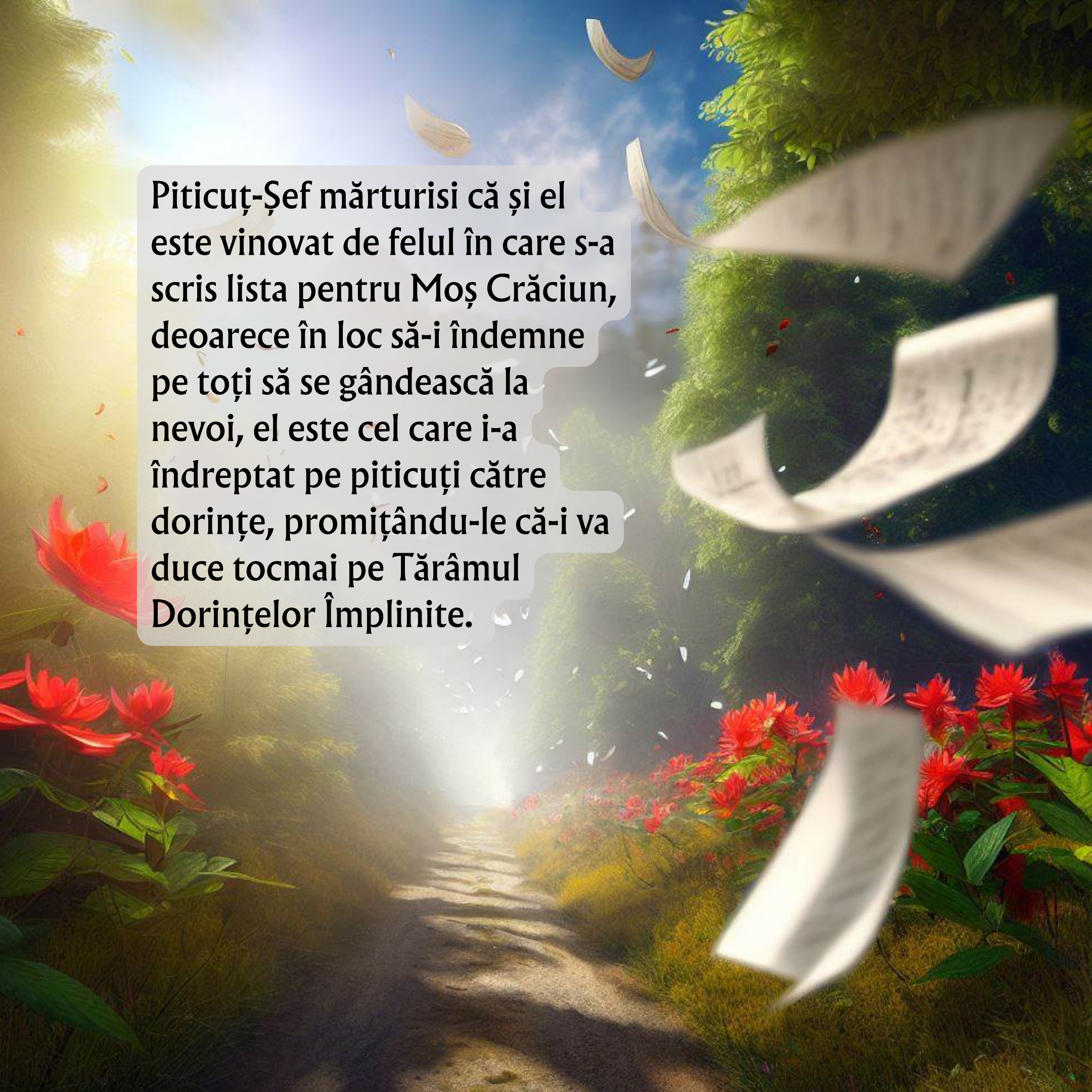

Piticuț-Șef mărturisi că și el este vinovat de felul în care s-a scris lista pentru Moș Crăciun, deoarece în loc să-i îndemne pe toți să se gândească la nevoi, el este cel care i-a îndreptat pe piticuți către dorințe, promițându-le că-i va duce tocmai pe Tărâmul Dorințelor Împlinite.

FinPitic a zâmbit fericit pentru că toată lumea părea să fi înțeles că nevoile sunt ceva ce trebuie să ai, în timp ce dorințele sunt ceva ce ar fi drăguț să ai, dar fără de care poți trăi.

Și pentru ca această descoperire
să le fie utilă piticuților și pe
viitor, nu doar atunci când cer
cadouri lui Moș Crăciun,
FinPitic le mai spuse:

- Odată ce ați înțeles diferența între nevoi și dorințe, veți putea să vă administrați banii cu înțelepciune, să evitați risipa și să vă satisfaceți nevoile pas cu pas. Iar apoi, uneori, chiar și dorințele.

urmărește mai
departe aventurile
lui FinPitic

ROMÂNIA
AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ
AUTORITATEA
DE SUPRAVEGHERE
FINANCIARĂ
www.edutime.ro